

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ นิกัณฑ์กอล์ฟคลับ อ.เมือง จ.นครปฐม
๑๐ เมษายน ๒๕๖๐

โดย

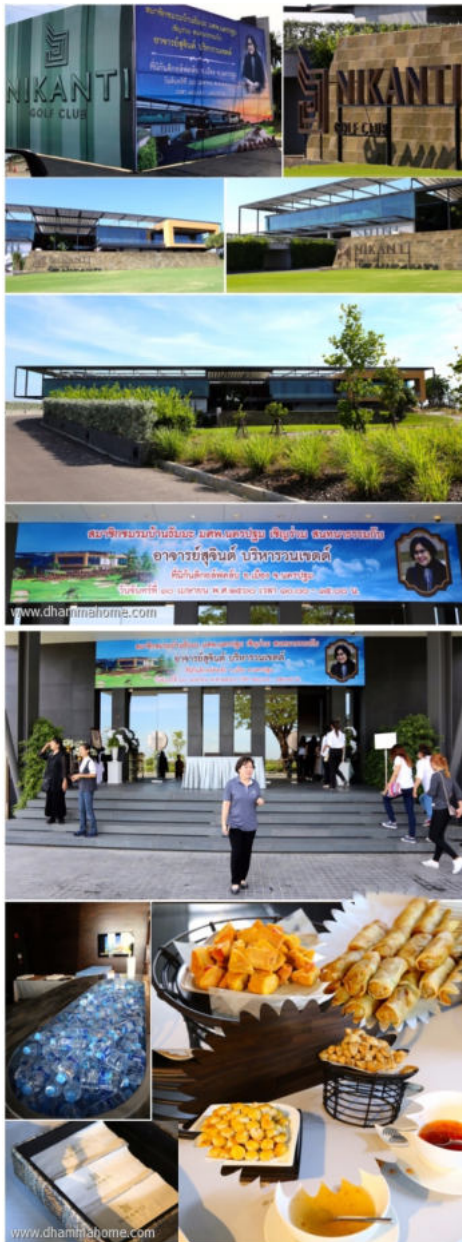
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ นิกันติกอล์ฟคลับ อ.เมือง จ.นครปฐม
๑๐ เมษายน ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันจันทร์ ที่ ๑๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากรของมูลนิธิฯ อาจารย์ธีรพันธ์ ครองยุทธ อาจารย์ธิดารัตน์ หอมจันทร์ อาจารย์คำปิ่น อักษรวิสัย ได้รับเชิญจาก คุณไชยยศ คุณชลชีนิ สะสมทรัพย์และครอบครัว เพื่อไปสนทนาธรรมที่ห้องผัสสะ อาคารคลับเฮาส์ นิกันติกอล์ฟคลับ ตำบลธรรมศาลา อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐-๑๕.๓๐ น.

คุณไชยยศ สะสมทรัพย์ (อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง) ปัจจุบัน ในฐานะที่ท่านเป็นประธานกรรมการนิกันติกอล์ฟคลับ ซึ่งได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และวิทยาการของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา มาสนทนาธรรมที่นี้ในครั้งนี้ได้กล่าวต้อนรับท่านอาจารย์และทุกคนที่มาร่วมสนทนาธรรม ซึ่งมีผู้เข้าร่วมฟังการสนทนาธรรมมากถึงประมาณ ๔๐๐ ท่าน ประกอบไปด้วยญาติสนิทมิตรสหายของท่านเจ้าภาพ เจ้าหน้าที่พนักงาน แคดดี้ของสนามกอล์ฟ และสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ที่เดินทางมาร่วมฟังการสนทนาจากจังหวัดนครปฐมเอง จากจังหวัดเพชรบุรี ราชบุรี สมุทรสงคราม และกรุงเทพมหานคร เป็นต้น สำหรับข้อความที่ท่านกล่าว ท่านได้กรุณาเล่าถึงเรื่องของการที่ท่านได้พบและเข้าใจพระธรรมที่ถูกต้องจากการบรรยายของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ไว้ที่น่าประทับใจและน่าฟัง น่าคิด น่าพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อได้กลับมาฟังซ้ำอีก ก็รู้สึกว่ ควรที่จะได้อวดความบางตอนที่ท่านกล่าว มาลงบันทึกไว้ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของทุก ๆ ท่านด้วย ทั้งยังเป็นตัวอย่างอันดียิ่ง ที่บุคคลจะได้พิจารณา ถึงหนทางของการสะสมอบรมปัญญาและกุศลทุกประการ ที่กว่าจะถึงพร้อมแก่กาลแห่งการรู้แจ้ง ความจริงตรงตามที่ทรงตรัสรู้และทรงแสดงไว้ในวันหนึ่งได้นั้น บุคคลย่อมต้องอบรมเจริญปัญญา ความเข้าใจถูก ความเห็นถูก ในสภาพธรรมที่ปรากฏในขณะนี้ อย่างยาวนานในสังสารวัฏ เป็นการ อบรม เจริญกุศลทุกประการ อันจะเป็นบารมีให้ถึงฝั่งได้ในวันหนึ่งซึ่งแม้แสนไกล แต่หนทางนี้ก็เป็นหนทางเดียว ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ไม่มีทางอื่นเลย ซึ่งต้องอาศัยความ อดทนและความเพียรเป็นอย่างยิ่ง

อนึ่ง หลังจากฟังคำกล่าวและคำปรารภ ของคุณไชยยศแล้ว ทำให้ได้คิดพิจารณาถึง หนทางของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในอดีตว่า หนทางอันยาวไกลในสังสารวัฏของท่าน กว่า จะ ถึงกาลที่ได้พบและฟังคำจริง จากพระอรหันต สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระสมณโคตม พระองค์นี้ จนได้บรรลุถึงความเป็นพระโสดาบันในชาตินี้ นั่น ย่อมต้องเป็นบุคคลที่ผ่านทั้งสุขและ ทุกข์มามากมาย และประการสำคัญที่สุด ย่อมต้องเป็นผู้ที่มีการสะสม อบรมเจริญปัญญา และ เจริญกุศลนานาประการมาอย่างยาวนานในอดีตอนันตชาติด้วย หาไม่แล้ว ความเป็นพระ อริยบุคคลของท่านในชาตินี้จะมีไม่ได้เลย

ชีวิตของสัตว์โลกทั้งหลายก็เช่นกัน ย่อมเป็นผู้เคยเกิดมาในฐานะต่าง ๆ กัน ย่อมเคยทั้งการได้เกิดเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี เคยเกิดเป็นผู้ที่ยากไร้ขัดสน เคยเกิดเป็นเทพเทวดา นางฟ้า ท้าวพระยา มหากษัตริย์ ตลอดจนคนโรคเรื้อนไข้ใจ ประการต่าง ๆ ก็ด้วยกรรมที่ได้กระทำไว้มากมายในสังสารวัฏนั่นเอง

แต่สิ่งที่เลิศที่สุด มีค่า มีสาระที่สุด เห็นอรรถะใดในสากลจักรวาลสำหรับการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ที่ไม่ว่าจะยากดีมีจนเช่นไร ย่อมมีสิ่งเดียวเท่านั้น คือ การได้พบพระสัทธรรมที่ทำให้มีความเข้าใจความจริงในสิ่งที่มีจริง ๆ ที่กำลังปรากฏในขณะนี้ จากการได้ฟัง "คำจริง-วาจาัสจจะ" ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และสะสมปัญญา ความเข้าใจนั้นไป ซาติแล้วซาติเล่า จนกว่าจะถึงวันนั้น กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการของคุณไชยยศ คุณชลธิณี สะสมทรัพย์ และครอบครัวมา ณ ที่นี้ด้วยครับ

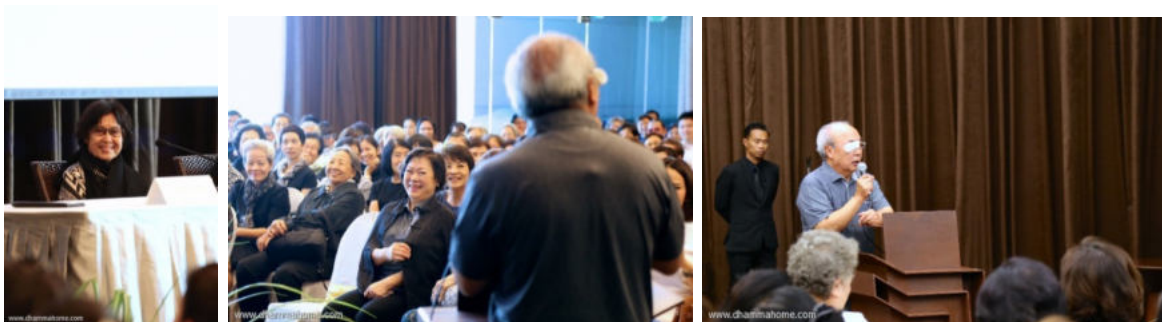

คุณไชยยศ :

ก่อนอื่น ผมต้องกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีเมตตากับพวกเราชาวนิกันตีย์ ผมดีใจมาก เมื่อท่านอาจารย์ตอบรับว่าจะมาสนทนาธรรม จะมาตอบคำถามธรรมทุกประเด็นให้พวกเรา เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ที่ผ่านมา ดีใจมาก วันรุ่งขึ้นเลิदनัยน์ตาแตก ความจริงช่วงสิบปีที่ผ่านมา ก็เจอเหตุการณ์หลายเหตุการณ์เกิดขึ้นกับชีวิต เมื่อสักครู่นี้ ตอนท่านอาจารย์เดินทางมาถึง ก็ได้กราบเรียนท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงว่า "ทุกอย่างเป็นธรรมะ" แต่พวกเราไม่รู้ว่าเป็นธรรมะ!! จึงมี "ตัวเรา" เข้าไปติดข้องอยู่ทุก ๆ ขณะ

ผมโชคดีถึงจะไม่มาก ได้มีโอกาสฟังท่านอาจารย์สักประมาณแปดปี
ไม่ได้รู้จักท่านมาก่อน เช้าวันหนึ่ง เปิดวิทยุ ก็ได้ยินเสียง...สัมปฏิจ
ฉันนะ...สันติระณะ...ไม่รู้เรื่องสักคำหนึ่งเลย แต่สும்เสียง ท่านองที่
ท่านอาจารย์บรรยายธรรม น่าฟังมาก ยอมรับว่าติดในท่วงทำนอง
เสียงของท่านอาจารย์ เรื่อยมา...เรื่อยมา...จนกระทั่ง...เริ่มเห็นว่า...
ทุก ๆ ขณะ...ไม่มีตัวเรา...ที่จะไปทำอะไรได้เลย!! ถ้าทำได้ ผมคงไม่
ทำให้ตาต้องเป็นอย่างนี้ คงไม่ทำให้เส้นผมต้องหลุด จนเหลือไม่กี่
เส้นอย่างนี้

ฟังมาเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ ยอมรับครับว่าทำให้หลายสิ่งของตัวเองประสบ
พบมา เป็นวิบากที่เราทำไว้ทั้งหมด!! ไม่มีใครทำอะไรให้เราเลย
ปัญหาก็คือ เราไม่รู้ว่าเราทำอะไรไว้ แต่สิ่งที่เราทำไว้ ไม่หายไปไหน

ต้องกลับมาแน่ ปัญหาที่สองก็คือ ไม่รู้ว่า เวลาไหนเขาจะกลับมา
เหมือนอย่างเหตุการณ์ดีใจวันหนึ่ง อีกวันหนึ่งกลุ้มใจ เลยตาเป็น
อย่างนี้

ทั้งหมด ชีวิตที่ผ่านมา ผมมีปัญหาหลายอย่างที่เกิดกับร่างกายของ
ตัวเอง กำลังผ่าตัดทำบายพาสหัวใจ ไฟดับทั้งโรงพยาบาล ต้องย้ายไป
ทำอีกโรงพยาบาลหนึ่ง ปวดหัวอย่างรุนแรง เขาเรียกว่าโรคฆ่าตัว
ตาย หากมองจนทุกหมอก็ว่าได้ ถ้ามองศีระผม ร่วมเจ็ดสิบเข็ม แต่
ไม่ใช่เพราะผ่าศีระแล้วหายปวดหัว หายปวดหัวเพราะยามูลค่าห้า
สิบบาท!! ถึงเวลาที่กรรมจะหมด สิ่งที่เราทำไว้ไม่ดี เราชดใช้จน
ครบถ้วน ก็หมดเวลา นี่คือนสิ่งที่ผมคิดว่าสำคัญที่สุด

ผมพยายามที่จะต่อสู้กับประเพณีหลายอย่างที่ทำกันมา และ
พยายามที่จะเอาสิ่งที่มีค่าที่สุดมาให้กับทุกคนที่ผมมีโอกาสรู้จัก ที่มี
โอกาสสัมผัส ได้รู้หรือสัมผัสจะคือความจริง ถ้าไม่มีพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้า ทรงพบ ทรงตรัสรู้และทรงแสดง วันนี้เราทั้งหลายก็ยัง
อยู่ในความฝัน ที่ไม่เคยรู้ความจริง

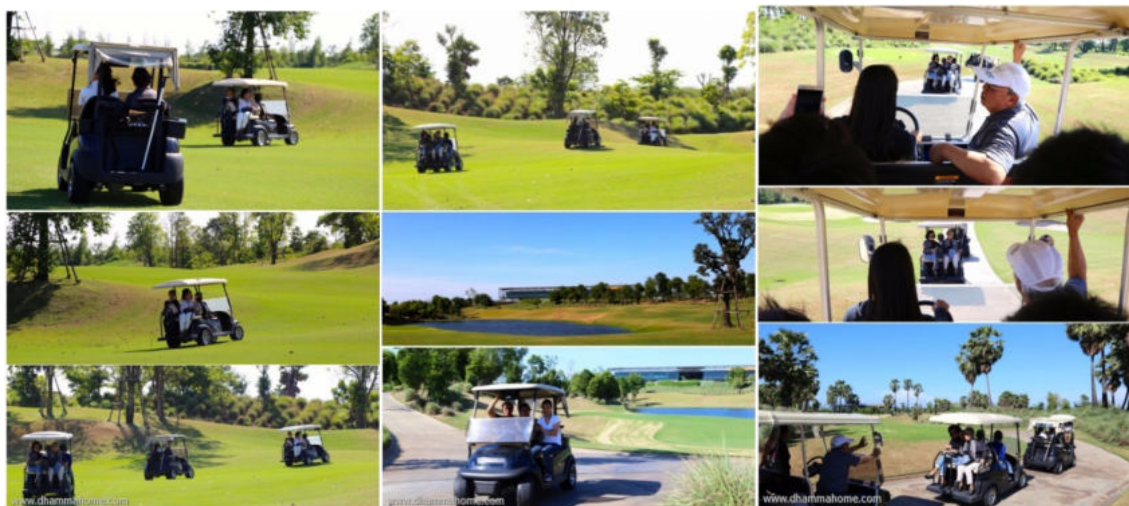
ต้องกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สุจินต์ และทุกท่าน ที่ได้ช่วย
 เกลาความคิดของคำว่า "นิกันติ" ซึ่งเป็นชื่อของสนามกอล์ฟที่นี่ ผม
 เชื่อว่า สนามของเราคงไม่ใช่สนามที่ดีที่สุดในโลก ห้องอาหารเราก็
 คงไม่ใช่เป็นห้องอาหารที่อร่อยที่สุด หลาย ๆ อย่างคงมีข้อ
 เปรียบเทียบเสมอ แต่อย่างหนึ่ง ผมเชื่อว่าไม่มีสนาม (กอล์ฟ) ที่
 ไหนในโลก ที่จะให้โอกาสคนรู้จัก "ความจริงของชีวิต"

ชื่อ "นิกันติ" ซึ่งอยู่ในแผ่นพับที่ได้ให้เจ้าหน้าที่วางไว้ เป็นสิ่งที่ถ้าไป
 ที่อื่น ๆ เราจะไม่เห็นสิ่งนี้ ก็จะมีแต่คนโฆษณาว่าสนามดีอย่างนั้น
 อย่างนี้ แค่นี้ดีดีอย่างนั้น อย่างนี้ อาหารอร่อยอย่างนั้นอย่างนี้ เรา
 ไม่ได้ทำอย่างนั้น เราพยายามที่จะอธิบายชีวิตที่เป็นจริง อริยสัจ
 ธรรมที่มีจริง...

โลโก้ของสนามเรา เป็นเลข ๖ ไทย ซ้อนกันสามตัว ๖ ทาง ๖
ปรากฏ ๖ รู้ อะไรคือ ๖ ทาง ชีวิตของพวกเขาทุกคน ที่ไม่พิการ ที่
มีเหมือนกันหมด ก็คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่
ผ่านเข้ามาในชีวิต มาทางไหน? ถ้าไม่มาจาก ๖ ทางนี้ อะไรปรากฏ
"ทางตา" ก็มีแค่ "สิ่งที่ปรากฏ" "หู" ก็มีแค่ "เสียง" ที่ได้ยิน ทั้งหมด
เกิดขึ้น ต้นตอของทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดจาก ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
มีอะไรบ้าง ที่เราจะไปเกิดนอกเหนือจาก ๖ ทางนี้ นี่คือนั่นซึ่งเรา
พยายามจะทำให้สนามกอล์ฟแห่งนี้ นอกจากมาเล่นด้วยความ
เพลิดเพลินแล้ว ก็ได้สาระที่จะเอาไปไตร่ตรองว่า จริงไหม? ใช่ไหม?

ทั้งหมดนี้ เราเชื่อว่า การที่จะให้อะไรกับคน ที่มันคงที่สุด ที่ดีที่สุด
ก็คือให้เขาได้มีโอกาสรู้ความจริง เมื่อต้นปี เจ้าหน้าที่ที่นั่นเขาก็จะ
ทำบุญตามประเพณี มีมาเลี้ยงพระ ฟังพระสวด พรมน้ำมนต์ ผมก็

เป็นคนขอร้องบอกอย่าเลย ผมจะเอาสิ่งที่ดีที่สุดมาให้ ประเทศไทย
เรามีประเพณีทาง ที่ใช้คำว่า ทางพระพุทธศาสนาเยอะมาก เยอะ
จริง ๆ แต่ขาดอยู่อย่างหนึ่ง ที่สำคัญมาก ๆ ก็คือ ประเพณีในการ
ฟังธรรม วันนี้ผมพยายามที่จะเอาประเพณีนี้มาให้พวกเราทุกคนได้
มีโอกาส ทั้งหมดคือโอกาส อย่าคิดที่จะไปทำอะไร อย่าคิดที่จะไป
หวังอะไร ถ้าจะคิด...คิดอย่างเดียวว่า..."ฟังอย่างไรให้เข้าใจ"

ผมไม่มีวันไหน ถ้าไม่เป็นอะไรจริง ๆ ที่จะได้ฟังท่านอาจารย์ ฟัง
จนเน็ตโทรศัพท์หมด จนลูกชายบ่นว่าป๊าไปใช้อะไรเยอะ ๆ แยะ ๆ
ฟังทั้งวัน มีโอกาสฟัง ตื่นเช้าตีสี่ก็ อสมท. เสรีก็มีดีห้า วิฑูรรัฐสภา
หนึ่งชั่วโมง แล้วก็มี สวพ.๙๑ ครึ่งชั่วโมงตอนตีห้าครึ่ง วันนี้ เป็น
โอกาสที่ดี ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์และคณะวิทยากรทุก
ท่านอีกครั้งหนึ่งครับ

ตาลห้ายอด และกลุ่มต้นตาลดั้งเดิมในพื้นที่ ที่ถูกรักษาไว้
อย่างดีเยี่ยม ในหลุมที่เป็น signature-สัญลักษณ์ ของนิกันติ
กอล์ฟคลับแห่งนี้

นิกันติกอล์ฟคลับ เป็นสนามกอล์ฟที่สะสมพันธุ์ไม้โบราณ แปลก และหายากไว้มากมาย "มะขามเทศสามสี" กลุ่มนี้ เป็นของสะสมหนึ่งที่หาชมได้ยาก

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำ ความการสนทนาระหว่างคุณวราวิษฐ์ สะสมทรัพย์กับท่านอาจารย์ มาให้ทุกท่านพิจารณา คุณวราวิษฐ์หรือคุณนิก เป็นลูกชายของคุณไชยยศ และคุณชลชีนี สะสมทรัพย์ เป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ที่มีความสนใจในการฟังพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง

แสดง จากการบรรยายของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์มานานหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าเคยพบคุณนิกที่บ้านคุณหมอทวีป ถูกจิตร ซึ่งคุณนิกติดตามคุณไชยยศและคุณชลชีนีไปฟังการสนทนาธรรมที่บ้านคุณหมอทวีปด้วยหลายครั้ง คุณไชยยศเคยเล่าในที่สนทนาว่า ลูกชายคนนี้ของท่านใส่ใจในการฟังธรรมมาก จึงขออนุญาตนำความการสนทนาของคุณนิกกับท่านอาจารย์ในภาคบ่าย ซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง มาให้ทุก ๆ ท่านพิจารณาดังนี้

คุณวราวิษฐ์ :

กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ ขอขอบคุณท่านอาจารย์และคณะอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้โอกาสชาวนิกันติกอล์ฟคลับทุกท่านในที่นี้ ที่มีโอกาสได้มาฟังธรรมในวันนี้ จากช่วงเช้าที่ได้ฟัง ก็มีคำถามว่า การฟังธรรมหรือการเข้าใจธรรมะ มีประโยชน์อย่างไรกับชีวิตของเราครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ประโยชน์ต้องค่อย ๆ เริ่มเห็น "เมื่อเข้าใจ" ถ้าไม่เข้าใจเลย ก็จะไม่รู้เลยว่าเป็นประโยชน์ เหมือนไม่มีประโยชน์ แต่พอเข้าใจแล้ว ก็รู้ว่าจากไม่รู้ แล้วรู้ เท่านั้นที่มีประโยชน์ ถูกต้องไหม? เพราะเหตุว่า รู้ต้องดีกว่าไม่รู้แน่!! และ มีสิ่งที่ปรากฏจริง ๆ แล้วไม่รู้ เทียบไปรู้อื่น เยอะแยะมากมาย แต่ว่า ไม่รู้สิ่งที่กำลังปรากฏ!!

...เพราะฉะนั้น คนที่รู้จริง จะรู้อะไร? ไม่ใช่รู้สิ่งที่ยังไม่มี เพราะสิ่งนั้นยังไม่เกิดขึ้น ยังไม่มีให้รู้ คนที่รู้จริง ก็คือคนที่รู้สิ่งที่กำลังมีเดี๋ยวนี้จริง ๆ ตามความเป็นจริง!! ซึ่งถ้าถามใครที่ยังไม่เคยฟังพระธรรมเลย เขาก็ไม่สามารถที่จะบอกได้ ว่าขณะนี้ สิ่งที่มีจริง คืออะไร? ตอบไม่ได้เลยสักอย่างเดียว แต่ว่า "สิ่งที่มีจริง" ต้องรู้ เพราะเหตุว่า ถ้าไม่รู้ "สิ่งนั้น" หมดแล้ว!!

เพราะฉะนั้น ความไม่รู้ ไม่รู้ในสิ่งที่มีแล้วหมดไป จะเรียกร้อง
กลับมารู้อีกก็ไม่ได้ แต่ว่า ถึงแม้ว่าจะดับไปแล้วก็จริง แต่มีสิ่งที่เกิด
ใหม่ สืบต่อจากเมื่อก่อน มาถึงเดี๋ยวนี้ แล้วก็ต่อไปถึงเย็นนี้ คำนี้
พรุ่งนี้ ไม่มีการหยุดยั้งเลย มีสิ่งที่มีจริง ๆ แต่ไม่เคยรู้ความจริงของ
สิ่งที่มีจริง เพราะฉะนั้น "ประโยชน์" อยู่ที่ ผู้ที่รู้ว่าควรรู้อะไร? ...
เพราะว่าเกิดมาก็ไม่รู้จนตาย...ถ้าไม่ได้ฟังคำของผู้ที่ได้ทรงตรัสรู้!!...

...เพราะฉะนั้น ถ้าใครบอกว่า นับถือพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นที่ฟัง ไม่พอ!! ต้องเป็นคนที่ไม่ไถ่ตรองว่า...เพราะอะไรจึงนับถือ?
อยู่ดี ๆ มีคนบอกว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบไหว้เสีย แล้วท่าน
สมควรแก่การที่จะกราบไหว้อย่างไรก็ไม่รู้ แต่ถ้าเป็นผู้ที่รู้ว่า
สามารถที่จะรู้ได้ว่า ทำไมท่านผู้นี้จึงเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธ
เจ้า ซึ่งคนอื่นเป็นไม่ได้เลย ต้องมีความพิเศษสุด เหนือบุคคลใด
ทั้งหมด ไม่ว่าโลกไหนทั้งสิ้น!! พรหมโลก สวรรค์ต่าง ๆ...

...เพราะฉะนั้น เมื่อมีผู้ที่ได้แสดงความจริง แล้วมีโอกาสดังกล่าว ฟัง
ฟังไหม? แค่นี้ก่อน เพียงแค่ "เริ่มจะฟัง" จะฟังไหม? เพราะถ้า ถ้า

ไม่ฟัง ก็ไม่มีทางที่จะ "รู้จัก" พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น เมื่อนับถือใคร ไม่ใช่ว่าเพียงนับถือ แต่ต้องรู้ว่า คนนั้น ควรค่าแก่การนับถือ มีคุณความดีมากน้อยแค่ไหน?

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่เคารพสักการะของแม่เทวดา พรหมทุกคนหมด เพราะฉะนั้น ควรไหม? ที่จะฟัง ผู้ที่เป็นผู้รู้จริง ๆ เพราะว่าถ้าถามว่าใครรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ ตอบไม่ได้ สักคน!! แต่มีผู้ที่ตอบได้ เพราะว่าได้ตรัสรู้แล้ว น่าฟัง น่าเข้าใจไหม? เพราะว่ากราบไหว้มานานแล้ว อาจจะตั้งแต่เล็กแต่น้อย แต่ก็ฟัง จะได้เข้าใจว่าพระองค์ทรงมีพระปัญญาคุณมากน้อยแค่ไหน เห็นอบุคคลใดจริง ๆ...

คุณวราวิช :

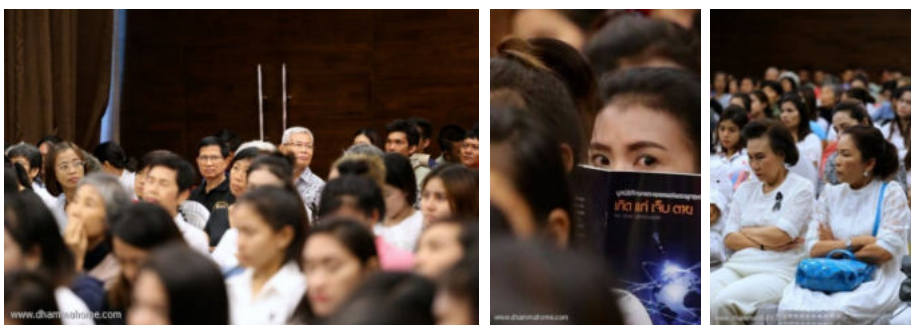
โดยส่วนใหญ่แล้ว คนเราจะเรียนรู้จากการเห็นตัวอย่าง ที่นี้ ตัวอย่าง อย่างพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงเป็นตัวอย่าง ให้กับพวกเรา มีอะไรบ้างครับ ที่เราจะต้องศึกษาหรือจะต้องเข้าใจ สิ่งที่ท่านแสดงหรือที่ท่านมอบให้กับพวกเราครับ

ท่านอาจารย์ :

คุณความดีต่าง ๆ เกิดขึ้นเมื่อไหร่ เป็นที่นิยมเมื่อนั้น เพราะฉะนั้น พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า กายของพระองค์เป็นอย่างไร? วาจา

ของพระองค์เป็นอย่างไร? เพราะ "ใจ" ของพระองค์ เป็นเหตุให้
กายเป็นอย่างนั้น วาจาเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า
ถ้าพูดถึงพระรูปกาย สง่างาม ไม่มีใครเปรียบได้เลย เมื่อเสด็จไปที่
พระนครราชฤทธิ ผู้คนที่ตื่นเต้น ลองคิดว่า คนธรรมดาที่ยังมี
กิเลส ก็ยังมีความสวยงาม มากบ้าง น้อยบ้าง แต่ผู้ที่ประกอบด้วย
พระปัญญา พระมหากรุณาและเป็นผู้ที่ไม่มีใครเปรียบได้เลยทั้งสิ้น
พระรูปกายทั้งหมด ไม่มีใครเปรียบได้ด้วย

กล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความงามรองจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็คือ พระ
นางยโสธราพิมพา ทั้งหมด ก็เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นสิ่งที่หนึ่งสิ่งใด แม้แต่พระเนตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ต่าง
กับคนอื่น ทุกคนก็มีตาเหมือนกันหมด แต่ที่จะประกอบด้วย
พระคุณมากมาย และทุกสิ่งทุกอย่างก็ทำให้เหนือบุคคลอื่น
เพียงแค่นี้ ไม่ประทุษร้ายใคร เวลาเดินก็ไม่ใช่เหยียบหน้าเหยีย
หลัง อยากเห็นโน้นเห็นนี่ สนใจสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่ก็เป็นผู้ที่สงบ ด้วย
พระปัญญา เพราะฉะนั้น ถ้าใครเห็นพระองค์จริง ๆ ก็จะได้รู้ว่า
พระพุทธรูปไม่ว่ายุคไหนสมัยไหน ของประเทศไหน ไม่ใช่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

...เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เพียงประกอบด้วยพระรูปกายเท่านั้น แต่
ความที่ทรงบำเพ็ญพระบารมี และมีพระปัญญาทั้งหมด "แต่ละคำ"
เป็น "คำจริง" แม้แต่ขณะที่กำลังกล่าวธรรมะ ทอดพระเนตรลงต่ำ
เพราะว่ามีผู้ที่นั่งไม่เสมอกับพระองค์แน่นอน แล้วก็กล่าวธรรมทุก

คำ ด้วยพระมหากรุณา ก็ไม่ทราบว่ามีใครเคยเฝ้า เคยเห็น เคยฟัง
นะคะ ๒,๕๐๐ กว่าปี

พระผู้มีพระภาคฯ ก่อนนั้นเป็นพระโพธิสัตว์ ทรงบำเพ็ญพระบารมี
มากมาย ก็เหมือนทุกคน คนที่ยังมีกิเลสก็เป็นอย่างหนึ่ง คนที่มีคุณ
ความดี ได้พิจารณาไตร่ตรอง เริ่มตั้งแต่รู้ว่า เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ที่
เกิดมาแล้วก็ต้องจากไป ไม่มีอะไรเป็นของเราเลยสักอย่าง ผมสัก
เส้นหนึ่ง ฟันสักซี่หนึ่งก็เอาไปไม่ได้เลย แล้วอะไรจะเป็นของเรา อยู่
ข้างนอกเป็นของเราไม่ได้แน่ ที่ตัวแท้ ๆ ก็ยังไม่ใช่ของเราจริง ๆ...

...เพราะฉะนั้น ผู้ที่แสดงความจริงให้เห็นความจริง เพื่อที่ว่า จะได้
ละ "ความไม่รู้" และ "ความติดข้อง" เพราะไม่รู้!! ทุกคนจึงทำสิ่งที่
ไม่ดี แต่ถ้ามีปัญญา เห็นโทษของความไม่รู้ และรู้ว่า ความดีก็ต่าง
กับความไม่รู้ ความดีไม่เคยนำสิ่งที่เป็นโทษมาให้เลยสักอย่างเดียว
และความดีเท่านั้นก็ยังไม่พอ!! ต้องเป็นปัญญาที่สามารถชำระจิตใจ
ให้บริสุทธิ์จากความไม่รู้ด้วย!! เพราะเหตุว่า ความไม่รู้เป็นต้นเหตุ
ของความไม่ดีทั้งหมด!!...

...ถ้าเราได้เข้าใจความจริงว่า แท้ที่จริง "ไม่มีเรา" หลงยึดถือว่าเป็น
เรามากานแสนนาน หลงจริง ๆ !! ทุกสิ่งทุกอย่างก็หมดไปเรื่อย ๆ
ปรากฏให้เห็น แต่ไม่เห็น!! อาหารที่รับประทานเมื่อกี้นี้อยู่ไหน?
จากสิ่งที่อยู่ในจาน สวยงามเรียบร้อย ก็มาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอยู่ใน
ปาก แล้วก็ย่อยสลายไป อยู่ไหน? ไม่มีอะไรเหลือเลยสักอย่างเดียว
ทุกสิ่งทุกอย่าง...

...เพราะฉะนั้น เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งที่ลวงเหมือนยังมีอยู่เพราะ
อะไร? เมื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นและดับไป ก็มีสิ่งอื่นเกิดขึ้นสืบทอดเร็ว
สนิท จนกระทั่งไม่รู้เลยว่าไม่ใช่อันเก่า เป็นแต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง
ทุกคนก็เคยดูหนังไซ้ไหม? มีรูปภาพก็รูป? มองไม่เห็นเลย เห็นแต่
เป็นสิ่งที่เกิดดับสืบทอดตลอดเวลา และจะต่างอะไรกับขณะนี้?

เพราะฉะนั้น ธรรมะเป็นเรื่องที่สามารถจะ "เริ่มเข้าใจ" จากการ
คิดถึงชีวิตจริง ๆ ของเราเอง ของญาติพี่น้อง ของเพื่อนฝูง ของ

ประเทศ ชาตินั้น ชาตินี้ หลากหลายมาก ทำไมไม่เหมือนกัน ก็ต้องมีเหตุปัจจัยที่จะต้องเป็นหลากหลาย เพราะฉะนั้น ทุกคนก็เริ่มพิจารณาว่า ความทุกข์ทั้งหลายมาจากไหน แล้วก็รู้สาเหตุว่าจริง ๆ แล้ว อะไรที่เป็นทุกข์ และทุกข์ยิ่งกว่าทุกข์ใด ๆ ทั้งสิ้น คืออะไร...

...ถ้าจะถาม บางคนอาจจะบอกว่า ความตาย เป็นทุกข์ ต้องพลัดพรากจากทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ทุกข์ยิ่งกว่านั้นมีไหม? เห็นไหม? ทุกข์ที่เดี๋ยวนี้เอง ตายทุกขณะ!! ตายหมายความว่าดับไป แล้วไม่กลับมาอีก เพราะฉะนั้น "คิด" เมื่อไหร่ ดับแล้ว ไม่กลับมาอีกเลย ไม่ว่าอะไรทั้งหมด ไม่ใช่เฉพาะแต่ความคิด "เห็น" เดียวนี้ ดับไป ไม่กลับมาอีก เพราะฉะนั้น เดียวนี้ "เห็น" เท่าไหร่? เกิด-ดับ สืบต่อ จนปรากฏเป็นรูปร่างสัณฐานต่าง ๆ และสภาพที่จำ เห็นก็จำ ได้ยินก็จำ "ความจำ" มีจริง

เพราะฉะนั้น แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง เป็นธรรมะ เป็นสิ่งที่มีปัจจัยเกิดขึ้น รวมกันแล้ว ก็ปรากฏเหมือนสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เที่ยงอย่างดอกไม้ดอกหนึ่ง ประกอบด้วยก้านกลีบ และกลีบนั้นย่อยออกไปได้ไหม? ให้ละเอียดที่สุดก็ยังเป็นแต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง ที่มารวมกัน ฉันทใด ทุกสิ่งทุกอย่างแม้รูปร่างกายเราก็นั้นนั่น สิ่งหนึ่งสิ่งใดทั้งหมด ไม่เว้นเลย ธรรมะทั้งหมด เป็นอย่างนี้ เป็นแต่ละหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้ว่า "กำลังเกิดดับ" จนกว่า...ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ในแต่ละหนึ่ง ว่าหนึ่งนี้ ไม่ใช่หนึ่งนั้น เมื่อหนึ่งนี้ไม่ใช่หนึ่งนั้น หนึ่งนี้ดับ ก็ปรากฏว่า หนึ่งนี้ ไม่ใช่หนึ่งที่เกิดต่อทันที...

...ความจริงสามารถที่จะรู้ได้ ถ้ารู้ไม่ได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ทรง
แสดง แต่เพราะเหตุว่า มีผู้ที่สะสมที่จะเห็นประโยชน์ของการที่ได้
เข้าใจความจริง แล้วก็เป็นผู้ที่ "ตรงต่อความจริง" มีใครไม่ชอบ
ความจริงบ้าง? ถ้ามจริง ๆ ว่ามีใครไม่ชอบ "ความจริง" บ้าง?
อาจจะชอบสิ่งที่หลอก สิ่งทีลวง แต่ก็ยังรู้ว่า สิ่งนั้นลวง และหลอก

เพราะฉะนั้น "ความจริง" เป็นสิ่งที่ควรจะมี รู้ว่าถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่
ไม่น่าเพลิดเพลินยินดี ไม่น่าพอใจ แต่ความจริงเป็นอย่างนั้น
เปลี่ยนความจริงไม่ได้ ก็รู้เสียดีกว่าไม่รู้ ใช่ไหม? เราเปลี่ยนความ
จริงไม่ได้เลย ก็ควรจะมีรู้ความจริงนั้น ดีกว่าไม่รู้

อะไรเป็นทุกข์เหนือทุกข์ใด ๆ ยิ่งกว่าทุกข์ใด ๆ ทั้งหมด? ก็คือ สิ่ง
ที่มี นี้อะไรไม่เที่ยง เที่ยงแปลว่ายั่งยืน สิ่งที่มีจริงขณะนี้ ไม่ยั่งยืนเลย
สักอย่างเดียว!! ฟังแต่ละคำ...แต่ละเสียง...คิดตามคำ...ที่ได้ยิน...พอ
หมดคำนั้น มีคำอื่น ก็คิดตามคำอื่นต่อไป

เพราะฉะนั้น จึงมี ๖ โลก... "โลกทางตา" ไม่มีอย่างอื่นมาเกี่ยวข้อง
ด้วยเลยทั้งสิ้น "คิด" ก็ไม่ได้เกี่ยวข้อง เสียง...กลิ่นใด ๆ ก็ไม่มี
เพราะฉะนั้น มีสิ่งที่ปรากฏเพียงหนึ่ง แล้วแต่ว่าขณะนั้นจะเป็น
อะไรก็แล้วแต่ แต่ว่า การเกิดดับสืบทอดอย่างเร็วมาก ก็ลวงให้เห็น

ว่าขณะนี้ไม่มีอะไรเกิด และไม่มีอะไรดับเลย เป็นสิ่งที่ยาก...แต่รู้
ได้ สัจจะ เป็นความจริง ถึงยากเพียงไร ก็สามารถที่จะรู้ความจริง
ได้ ดีกว่า อยู่ไปโดย "ถูกลวง" ตลอดเวลา เกิดมามีความสุข มีความ
สบาย มีอาหารอร่อย ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วอยู่ไหน? ชั่วคราวจริง ๆ
แสนสั้น!!!...

...เพราะฉะนั้น "ความไม่รู้" ก็จะทำให้ต้องเกิดต่อไป เกิดมาแล้ว
นานแสนนาน รู้ไม่ได้เลย แม้เมื่อวานนี้ดับไปแล้วก็ลืม ว่านี่อย่างไร
ที่ว่าเกิดมานานแสนนาน แม้เพียงแค่วันเดียว ยังนานแค่หนึ่งวัน
และก่อนวันเมื่อวานนี้ ก็มีอีก มีอีก ถอยไป ก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ
เมื่อวานนี้เป็นอย่างนี้ พรุ่งนี้ก็เป็นอย่างนี้อีก ซาติหน้า ต่อ ๆ ไป ก็
เป็นอย่างนี้อีก ไม่จบสิ้น จนกว่าจะรู้ว่า แล้วมีประโยชน์อะไร?

"แต่ละคำ"...ฟัง...สำหรับ..."คิด"...สำหรับ..."ไตร่ตรอง"...สำหรับรู้ ว่า
จริงไหม? เมื่อรู้ว่าจริง สิ่งนั้นควรเข้าใจให้ถูกต้องตามความเป็นจริง
ไหม? ว่าขณะนี้ ไม่ว่าอะไรก็ตาม ปราภฏแล้วดับ ถึงอาการเกิดขึ้น
แล้วดับไม่ปราภฏ แต่เริ่มพิจารณาว่า...จริงไหม? แค่นี้ก่อน!! ถ้าจริง
ฟังบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ ก็จะมีใจเข้าใจว่า เมื่อไหร่จะถึงวันที่พระ
โพธิสัตว์ซึ่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้ จะได้ตรัสรู้ความ

จริงอย่างที่ได้ตรัสไว้แล้ว ให้ทุกคนได้เข้าใจถูกต้อง ซึ่งทุกคนก็จะเริ่มจากการฟังก่อน แล้วค่อย ๆ เข้าใจ ค่อย ๆ มั่นคง โดยที่ถ้าไม่สามารถจะไปชวนขวยทำอะไรได้ ที่จะเปลี่ยนสภาพธรรมไม่ให้เกิดก็ไม่ได้ เกิดแล้วไม่ให้ดับก็ไม่ได้...

...เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้ จะรู้ความจริงได้เมื่อไหร่? เมื่อกำลังปรากฏ!! ถ้ายังไม่เกิด ไม่ปรากฏ รู้ไม่ได้!! เพราะฉะนั้น ถ้าเราเป็นคนที่มีอหังการ ชอบสิ่งที่สวยงาม ก็เป็นเครื่องเตือนแล้ว ว่าเราเห็นสิ่งที่ปรากฏ แล้วก็เห็นความงาม ความน่าพอใจของสีสนที่ปรากฏมานานเท่าไร จนกระทั่งเห็นอีก ความพอนั้นก็เกิดขึ้นอีก แต่ในสิ่งที่...เพียงปรากฏ...เพราะว่าสิ่งที่เราพอใจ...ดับแล้ว...เห็นใหม่พอใจในสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็น แล้วก็จำไว้ด้วย แสวงหา แล้วลืมใหม่?...

...สิ่งที่เราชอบมาก ๆ เราไปซื้อมา เตียน้อยอยู่ไหน? ใครนี่ออก? ถ้าเป็นแหวนเพชร หรือว่าแหวนทับทิม เพชรสีชมพู เพชรอะไรก็ตามแต่ เตียน้อยอยู่ไหน? พอใจในขณะที่กำลังเห็น แนนอนที่สุดมาก...แล้วพอไม่เห็น...จำได้ ความพอใจจะเท่าที่กำลังเห็นไหม? ไม่เท่า!!...

เพราะฉะนั้น ก็แสดงให้เห็นว่า ทุกสิ่งทุกอย่าง ละเอียดยังยิ่งเป็นความจริง แต่ว่า...ความจริงนั้น...ก็คือ...ความหลง...ให้เห็นว่า...แม้สิ่งนั้นดับไปแล้ว...ก็ยังจำ...ว่ามี...ถ้าประจักษ์แจ้งความจริงอย่างนี้ ก็สามารถที่จะ ละเหตุของความทุกข์ คือความติดข้องว่า "มีเรา" เพราะเหตุว่า สิ่ง queทุกคนรักที่สุด คิดนะคะ...ใคร? ค่ะ? ตอบได้ ไหม?

คุณวราวิษฐ์ :

ตัวเราเองครับ

ท่านอาจารย์ :

ตัวเอง...บางคนอาจจะบอกว่า รักลูก ถ้าไม่มีเรา "ลูก" นั้นของเราหรือเปล่า? เด็กคนนั้นของเราหรือเปล่า ก็ไม่ใช่ใช่ไหม? แต่ทำไมรักลูกนี้ ไม่ใช่ลูกอื่น ๆ เด็กเยอะแยะใช่ไหม? แต่ลูกนี้ เพราะเหตุว่า "มีเรา" และนั่นคือ "ของเรา"

...เพราะฉะนั้น สาเหตุทั้งหมด ก็มาจากความ "เป็นเรา" และ "มีเรา" ถ้ารู้ตามความเป็นจริงว่า "เราไม่มี" กว่าจจะรู้อย่างนี้ ยากแค่ไหน? เพราะว่า เพียงแค่คำเดียว "ขณะนี้สิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็นได้" ใช่ไหม? เริ่มคิด...เดี๋ยวนี้เอง!! "มีสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็นได้" จริงไหม? จริงนะค่ะ หลับตาสิ...ไปไหนหมด!!! ไม่เหลือเลย!! เห็นไหม? รูปร่างสัณฐานของสิ่งที่มี ที่ปรากฏเป็นดอกไม้ เป็นโต๊ะ เป็นคน เป็นเก้าอี้...เพียงแค่...หลับตา...อยู่ไหนล่ะคะ? สีดำ ๆ ขาว ๆ รูปร่างอย่างนั้นอย่างนี้ หายไปไหนหมด!! จริงไหม? จริง!!! นี่ก็แสดงให้เห็นว่า ขณะ "เห็น" เป็นหนึ่งขณะ...ถ้าไม่เห็นเมื่อไหร่ สิ่งที่ปรากฏไม่มีเมื่อนั้น...เพียงแค่หลับตา...ก็ไม่มีแล้ว...และความจริงยิ่งกว่านั้นก็คือว่า จะหลับหรือไม่หลับ สิ่งนั้นก็เกิดและดับ...

...พระปัญญาคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มรู้จักพระคุณ...ที่ว่า...ธรรมดาแท้ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ใครไม่สามารถจะรู้ได้ ลองให้หลงอยู่ตลอดเวลาด้วยความไม่รู้ พอเป็นความรู้ ความรู้นั้นจะค่อย ๆ ละเอียดขึ้น ชัดเจนขึ้น ว่า "เห็น" เป็น "เห็น" ไม่ใช่เรา "คิด" เป็น "คิด" ไม่ใช่ "เห็น" แต่เวลามีเห็นมีคิด รวม ๆ กันทุกวัน ก็เป็นเราไปหมดทั้งวัน!!! ด้วยความไม่รู้!! แต่ความจริงก็เป็นเพียงสิ่งที่มีจริงแต่ละหนึ่ง...

...เพราะฉะนั้น ทุกคำ สำหรับไตร่ตรองและเข้าใจขึ้น แล้วก็ระลึกถึงที่จะรู้ว่า เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้ วันหนึ่ง เช่น พระโพธิสัตว์ ก็จะได้รู้ความจริงอย่างผู้ที่ได้เป็นพระอริยบุคคล โดยฐานะต่างกัน แต่โดยฐานะของความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องยากกว่าใครทั้งหมดเลย เพราะว่าไม่มีบุคคลใดเปรียบได้ รองลงมาก็เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า แม้ไม่มีคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในกาลสมัยซึ่งไม่มีใครสนใจฟังธรรม ไม่มีใครศึกษาธรรม ไม่มีใครพิจารณาความละเอียดของธรรม คิดง่าย ๆ สำนักปฏิบัติบ้าง หรืออะไรบ้างทั้งหมด แล้วรู้อะไร? คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นหรือ? ไม่มีใครสักคนหนึ่งจะไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพระองค์ตรัสว่าไปสำนักปฏิบัติแล้วปฏิบัติ ไม่มีในพระไตรปิฎก!! เพราะว่า "ปฏิบัติ" ต้องเป็น "ธรรมะ" ซึ่งไม่ใช่เรา!!...

...ลืมแต่ละคำที่ได้ฟังไม่ได้เลย!! ตั้งต้นตั้งแต่ "ธรรมะเป็นธรรมะ" ต้องมั่นคง ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น โกรธก็เป็นธรรมะ ดีใจก็เป็นธรรมะ คิดก็เป็นธรรมะ ไม่ว่าอะไรจริงทั้งหมดเป็นสิ่งที่จริง ซึ่งภาษาบาลีไม่มีคำว่า เป็นสิ่งที่จริง แต่ใช้คำที่ชาวเมืองเขาใช้กัน คือ "ธรรมะ" เพราะฉะนั้น เขาเข้าใจได้ พอกล่าวถึงธรรมะก็คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมะ คือ ความจริงของสิ่งที่มีจริง...

ด้วยเหตุนี้ ทุกคำที่ได้ยิน น่าสนใจที่สุด!!! เพราะอะไร? พูดถึงสิ่งที่มีจริง ไม่ได้ลวงใครเลย...ไม่ได้ไปทำให้ใครไปทำอะไร แต่สิ่งที่มีแล้วนี้ต่างหากไม่รู้!! จึงให้เข้าใจถูกต้อง ไม่ว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดกำลังปรากฏ พระองค์ทรงแสดงความจริงของสิ่งที่ปรากฏ ถึงที่สุด!!! ว่าเพียงสิ่งที่ปรากฏกระทบเป็นสี่สังวรณะต่าง ๆ นั้นหรือคนนั้น คนนี้ คนโน้น แสดงว่าความไม่รู้และความลวง มากมายมหาศาลระดับไหน?...

เพราะฉะนั้น พระปัญญาคุณของพระองค์ กว่าจะทรงตรัสรู้ความจริงอย่างนี้ก็ต้องมาก และคนฟังเองก็ต้องรู้ความจริงว่า เปลี่ยนความจริงนี้ไม่ได้ เพราะเพียงหลับตา ไม่มี...ใครจะเปลี่ยนให้มีได้? ค่ะ? หลับตาแล้วให้เห็นเหมือนลืมตาได้ไหม? ไม่มีทางเป็นไปได้เลย เพราะฉะนั้น ทุกคำต้องเป็นประโยชน์สูงสุด เป็นสิ่งที่มีความยิ่งกว่า

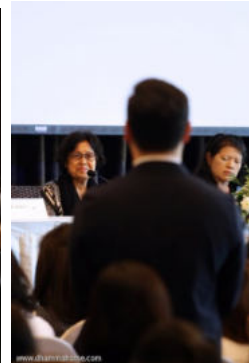
รตนะใด ๆ แม้แต่ว่า วันนี้ได้ยินเพียงแค่นี้ ก็เป็นความจริงเท่าที่ฟัง แล้วก็ไตร่ตรอง แล้วก็เข้าใจได้ แต่ความจริงนี้พิสูจน์ได้ทุกคำ เกิดขึ้นจริง ๆ ดับไปจริง ๆ มิฉะนั้น ยังคงเป็นเรา

คุณวราวิชัย :

ขออนุญาตคำถามสุดท้ายนะครับ เมื่อสักครู່ ท่านอาจารย์บอกว่ามี ปัญญาเห็นโทษ อย่างพวกเราชาวไทยหรือชาวพุทธ ก็จะได้ยินเรื่องของกรรม สิ่งที่เราทำ แล้วก็ส่งผลไปเป็นผลของกรรมก็คือวิบาก การที่เราเข้าใจรูปแบบนี้ แต่บางทีวิบากกว่าจะเกิดในสิ่งที่เรากระทำ มันไม่ทันที ทำให้คนเหมือนทำในสิ่งที่ไม่ดี จะทำอย่างไรให้ เข้าใจเรื่องของกรรมและเกรงกลัวต่อวิบากที่จะเกิดมากขึ้นครับ

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวนี้มีวิบากไหม? ก่อนอื่น ทุกคำต้องเข้าใจในภาษาของตน ของตน "วิ-ปา-กะ" ในภาษาบาลี หมายความว่า "สภาพรู้" ไม่ใช่สิ่งที่ไม่รู้อะไร โต๊ะไม่ใช่วิบาก เพราะว่าไม่ใช่ "สภาพรู้" เพราะฉะนั้น เหตุ คือกรรม การกระทำ ก็ไม่ใช่โต๊ะเก้าอี้ ไม่ใช่สิ่งที่ไม่รู้อะไร "ธาตุรู้" มีมากมายหลายอย่าง ตอนเช้าเราพูดถึงเรื่อง ธรรมะเป็นสิ่งที่จริง สิ่งที่มีจริงหลากหลาย ต่างประเภท สิ่งที่มีจริงประเภทหนึ่งคือ เกิด มีจริง ๆ แต่ไม่รู้อะไร เป็น "รูปธรรม" ทั้งหมดเลย

...ถามนิดหนึ่ง "หิว" มีจริงไหม? เป็นธรรมะหรือเปล่า? ธรรมะคือ ไม่ใช่เรา เป็นธรรมะคือ "สิ่งที่มีจริง" เป็นรูปธรรมหรือนามธรรม? เมื่อเข้านี้เรากล่าวถึงแล้วว่า ธรรมะที่เกิดขึ้น แต่ไม่รู้อะไร เป็น "รูปธรรม" ทั้งหมดเลย ทุกชนิด และ "ธาตุรู้" ซึ่งเกิดขึ้นแล้วต้องรู้ รู้สึก จำได้ พวกนี้ต้องมีสิ่งที่ถูกรู้ ถูกจำทั้งนั้น เพราะฉะนั้น สภาพที่

- จำ สภาพที่คิด ทั้งหมดนี้เป็น "นามธรรม" เพราะฉะนั้น "หิว" เป็นนามธรรมหรือรูปธรรม?
- คุณวราวิษฐ์ : นามธรรมครับ
- ท่านอาจารย์ : ถูกต้องค่ะ นี่คือประโยชน์ไหมที่จะรู้? บังคับไม่ให้หิวได้ไหม?
- คุณวราวิษฐ์ : ไม่ได้ครับ
- ท่านอาจารย์ : หิวมากหิวน้อย บังคับได้ไหม?
- คุณวราวิษฐ์ : ไม่ได้ครับ
- ท่านอาจารย์ : ทุกอย่างหมด ไม่ว่าอะไรทั้งสิ้น เป็นอย่างนั้น ตามเหตุ ตามปัจจัย... เพราะฉะนั้น เริ่มรู้แล้วว่า กำลังหิว ขณะนั้นเป็นธรรมะที่มีจริง เกิดเพราะเหตุปัจจัย ไม่ใช่เรา!!! แค่นี้ กว่าที่จะทุกอย่าง ทุกอย่างคือไม่เว้นเลย จากในสังสารวัฏที่ไม่เคยรู้และยึดถือผิด ๆ มาตลอดว่าเป็นเราหรือเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด

...กว่าจะค่อย ๆ รู้ว่า เต็มนี้ ขณะนี้ มีสิ่งที่ปรากฏจริง ๆ ทางตา แต่ไม่ใช่ใครสักคน!! ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย กว่าจะลบ...ล้าง...ความเห็นผิด...จำผิด...ยึดถือมาผิดๆ ...จนกระทั่งประจักษ์แจ้ง...ใช้คำว่า "ประจักษ์แจ้ง" หมายความว่า สภาพนั้นต้องปรากฏแสนสิ้น จึงจะไม่เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ เพียงแค่ปรากฏนิดเดียว เอาดอกไม้หนึ่งดอกไปแตกย่อย สลายจนกระทั่งเหลือนิดเดียว จะเป็นดอกไม้ไหม? ก็ไม่เป็น แต่พอมารวม ๆ กัน อย่างเดียวกันเอามารวมกัน ก็เป็นกลีบดอกไม้กลีบหนึ่ง เป็นใบ เป็นต้น เป็นราก เหลือที่จะประมาณได้ว่า ขณะนี้สภาพธรรมเกิดดับ ปกปิด หลอกลวงความจริงให้เหมือนสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งไม่ดับเลย

เพราะฉะนั้น สิ่งที่ได้ฟังทุกคำ เข้าใจเมื่อไหร่ แม้ "ความเข้าใจ" ก็ "เป็นธรรมะ" ไม่ใช่เรา!!! จึงมีคนฉลาด มีคนโง่ มีคนรู้ กับมีคนไม่รู้!!! มีทุกสิ่งทุกอย่างที่มีจริง ไม่ว่าจะชาติใด ประเทศใด คนใด มีจริง ทั้งนั้น และหลากหลายมาก เป็นแต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง

วิชานี้ น่าสนใจไหม? วิชา ความรู้ถูกต้องตามความเป็นจริง เป็น วิชาที่เหนือวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น!! ใครจะไปเรียนวิชาอะไรมาทั้งหมด ก็ ไม่รู้วิชานี้!!! ใช่ไหม? ว่าขณะนี้ ไม่ใช่เรา!!! เป็นแต่เพียงธรรมะแต่ละ หนึ่ง ซึ่งหลากหลายมาก และมีจริง ๆ แล้วก็เกิดดับด้วย!!...

..."ทุกคำ" พิสูจน์ได้!! นี่เป็นสิ่งที่ควรสะสมไหม? เมื่อเป็นความจริง แล้วควรจะรู้หรือไม่รู้? ถ้าจะรู้ รู้ได้ แต่ไม่ใช่ทันที เพราะความรู้ ไม่ใช่เราหรือใคร ที่จะไปพยายามนั่งปฏิบัติ ที่หนึ่งที่ใด แต่ต้อง สะสม เป็นความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่กำลังมีจริง ๆ ตราบ ใดที่สามารถจะเข้าใจได้ โดยความไม่ใช่เรา โดยความเป็นอนัตตา ถ้าไม่เคยฟังเลย หหมดโอกาส!!...

...เพราะฉะนั้น ใครจะบอกว่า ฟังธรรมะทำไม เสียเวลา ไปปฏิบัติดีกว่า ผิด!!! เพราะเหตุว่า จะไปรู้อะไร? ค่ะ? ถ้ามจริง ๆ ว่าจะไปรู้ อะไร? นั่งเฉย ๆ จะรู้อะไร? แต่เพราะ ได้ยิน ได้ฟัง "คำ" ซึ่งยาก แสหายากที่ใครจะได้ฟัง ต้องเป็นผู้ที่มีบุญที่ทำไว้แต่ปางก่อน และไม่ ลืมว่า ขณะนี้เอง กำลังเป็น "ปางก่อน" ของ "ชาติหน้า" ถ้าเรามี ความเข้าใจในชาตินี้ ต่อไปเราก็มีโอกาสจะได้ฟังอีก...เข้าใจอีก... จนกว่าจะถึงวันที่เป็น "อภิสสมัย" สมัยคือขณะ...อภิคือยิ่งใหญ่ใน สังสารวัฏ ที่ได้เข้าใจความจริงที่กำลังปรากฏกับปัญญา ซึ่งไม่ใช่ เรา!! แต่จากการฟังแล้วค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ตามลำดับ ค่อย ๆ ละความไม่รู้ไป สภาพธรรมะก็ ปรากฏ!!!!...

๑. จักกสูตร ว่าด้วยจักร ๔

[๓๑] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักร (คือธรรมจุลลัทธิ) ๔ ประการนี้เป็นเหตุให้เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายผู้ประกอบพร้อมแล้วได้จักร (ที่จะหมุนนำไปสู่ความเจริญ) ๔ ประการ เป็นเหตุให้เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายผู้ประกอบพร้อมแล้ว ถึงความใหญ่ความไพศาลในภคทรัพย์ทั้งหลายไม่นานเลย จักร ๔ ประการ คืออะไร

คือ ปฏิรูปเทสวาสะ (ความอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม) ๑ สัมปฐิสุปปัสสยะ (ความพึงพึงสัตบุรุษ) ๑ อุตตสัมมาปณิธิ (ความตั้งตนไว้ชอบ) ๑ ปุพเพกตปุญญตา (ความเป็นผู้มีความดีอันได้ทำไว้ก่อน) ๑ นี้แลจักร ๔ ซึ่งเป็นเหตุให้เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายผู้ประกอบพร้อมแล้วได้จักร ๔ ประการ เป็นเหตุให้เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายผู้ประกอบพร้อมแล้ว ถึงความใหญ่ความไพศาลในภคทรัพย์ทั้งหลายไม่นานเลย

นรชนพึงอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม พึงทำอารยชนให้เป็นมิตร ถึงพร้อมด้วยความตั้งตนไว้ชอบ มีความดีอันได้ทำไว้ก่อน ข้าวเปลือก ทรัพย์ ยศ เกียรติ และความสุข ย่อมพรั่งพรั่งมาสู่รชนผู้นั้น.

จบจักกสูตรที่ ๑

[เล่มที่ ๓๕] พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย จตุกนิบาต เล่ม ๒ หน้าที่ ๑๑๕-๑๑๖

www.dhammadhome.com

อรรถกถาจักกสูตร

พึงทราบวินิจฉัยในจักกสูตรที่ ๑ แห่งวรรคที่ ๔ ดังต่อไปนี้ :-

บทว่า จกฺกานิ คือ สมบัติ. บทว่า ตฺวฺจกํ วตฺตติ ความว่า จักรคือสมบัติ ๔ ย่อมหมุนสืบต่อกันไป. บริษัท ๔ ย่อมปรากฏพร้อมในถิ่นใด ความอยู่ในถิ่นอันสมควรเห็นปานนั้น ชื่อว่า ปฏิรูป

เทศวาสะ ความอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม. ความพึงพิงคบหาสัตบุรุษมีพระพุทธรเจ้า เป็นต้น ชื่อว่า สัปปริสุ
ปัสสยะ ความพึงพิงสัตบุรุษ. การตั้งตนไว้ชอบ คือ ถ้าเป็นคนประกอบด้วยความไม่มีสัทธาเป็นต้น
มาก่อน การละความไม่มีสัทธาเหล่านั้นเสียแล้วตั้งอยู่ในสัทธา เป็นต้น ชื่อว่า อตตสัมมาปณิธิ
ความตั้งตนไว้ชอบ. ความเป็นผู้มีกุศลอันสั่งสมไว้ในกาลก่อน ชื่อว่า ปุพเพ จ กตปญญาตา ความ
เป็นผู้ทำบุญมาก่อน. ข้อนี้แหละ ถือเอาเป็นประมาณในจักร ๔ นี้.

เพราะว่ากุศลกรรมเท่านั้น อันคนใดทำด้วยจิตที่สัมปยุตด้วยญาณอันใด กุศลจิตนั้นแหละ
ย่อมนำคนนั้นเข้าไปอยู่ในถิ่นที่เหมาะสม ให้เขาคบหาสัตบุรุษ. ก็บุคคลนั้น ชื่อว่า ตั้งตนไว้ชอบ ด้วย
อาการอย่างนี้. บทว่า ปุญญโกโต แปลว่า ได้ทำบุญไว้แล้ว. บทว่า สุขญเจตํ อธิวตตติ ความว่า และ
ความสุขย่อมพร้งพฐ คือ แผ่ลงมาสู่บุคคลนั้นดังนี้.

จบ อรรถกถาจักรสูตรที่ ๑

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและอนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณไชยยศ คุณชลชีนี สะสมทรัพย์ และครอบครัว
อนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

